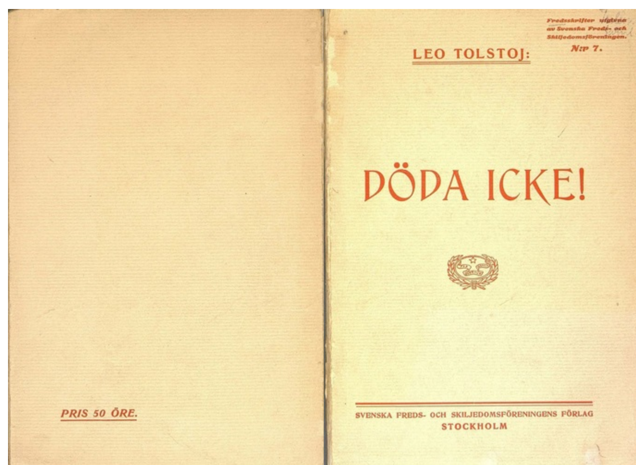

Döda icke!

AF

LEO TOLSTOJ

ÖVERSATT FRÅN RYSKA
AV

ELLEN RYDELIUS

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av **Leo Tolstoj** (1828-1910), översatt till svenska av **Ellen Rydelius** (1885-1957), har digitaliserats 2016 av Kungliga Biblioteket i Stockholm och anpassats för Projekt Runeberg i december 2016 av Ralph E.

"7 i

Freass&vifteM* tftjgrtvna av Svenska Ft>e&$- øeA

S&MfetiomsfSt>eriing&n.

N:t* 7.

LEO TOLSTOJ:

PÖPA ICKE!

SVENSKA FREDS- OCH SKILJEDOMSFÖRENINGENS FÖRLAG

STOCKHOLMLEO TOLSTOJ.DÖDA ICKE!

AV

LEO TOLSTOJ

ÖVERSÄTTNING FRÅN RYSKAN

AV

ELLEN RYDELIUS

STOCKHOLM

SVENSKA FREDS- OCH SKILJEDOMSFÖRENINGENS FÖRLAGSTOCKHOLM 1910 WILHELMSSONS BOKTRYCKERI A.-B.

För ett par år sedan ådömdes i Sverige en ungsocialist Birger Swahn flere månaders straffarbete för ett upprop: »Tänk först och handla sedan!» Detta upprop var egentligen ett utdrag ur en skrift af Leo Tolstoj.

Från en del håll betvivlades att Tolstoj verkligen vore författaren till utdraget. En svensk fredsvän beslöt då att resa till den store författaren för att göra sig förvissad härom. Vid detta besök fick han av Tolstoj egenhändigt mottaga det på ryska språket utgifna arbetet **Döda icke!** (tryckt i Petersburg 1906) med uppmaning att om möjligt utgiva detsamma på svenska. Därmed erkände sig Tolstoj också som författare till det i Sverige åtalade utdraget ur afdelningen »Instruktion för soldater», som ingår i broschyren.

Följande fyra uppsatser äro typiska uttryck för Tolstoj's klara och bestämda åsikter om den absoluta oförenligheten mellan krigsväsen och kristendom.

*INNEHÅLL:

“Du skall icke dräpa!“

Du skall icke dräpa! (2 Mosebok XX: 13). Icke är lärjungen över sin mästare, men var och en fullärd bliver såsom hans mästare. (Luk. VI: 40). . . . alla de som taga till svärd skola förgås med svärd. (Matt. XXVI: 52). . . . allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det gören I ock dem. (Matt. VII: 12).

NÄR MONARKER avrättas genom laga dom, såsom Karl I, Ludvig XVI och Maximilian i av Mexiko eller mördas i palatsrevolutioner, som Peter III, Paul och flera sultaner och shaher, så tiger man vanligen med saken. Men när de mördas utan dom och utan palatsrevolutioner som Henrik IV, Alexander II, kejsarinnan af Österrike, shahen av Persien och nu senast Umberto, så väcka dylika mord hos kungar, kejsare och deras närmaste den största häpenhet och vrede, alldeles som om dessa suveräner själva icke hade deltagit i mord, dragit nytta av dem och befallt dem. Och likväl ha de ädlaste av de mördade monarkerna såsom t. ex. Alexander II eller Umberto varit orsak tilloch deltagit i tiotusentals människomord på slagfältet för att ej tala om de enstaka avrättningarna. Och andra, mindre ädla kungar och kejsare ha varit orsak till hundratusentals, ja miljoner mord.

Kristi lära upphäver lagen: »öga för öga och tand för tand». Men de människor, som ännu hålla sig till denna lag och fortfarande tillämpar den i gräsligaste måtto genom straffdomar och krig icke blott följa detta bud utan befalla till på köpet, ehuru de icke blivit utmanade, att tusental skola mördas, såsom det sker, då de förklara krig, och dessa ha ingen anledning att uppröras öfver att denna lag också tillämpas på dem i så ringa och obetydlig grad, att det knappt kommer en mördad monark på hundratusentals, ja kanske miljoner människor, som blivit mördade på dessa monarkers befallning eller med deras samtycke. Kungar och kejsare borde icke bli indignerade över sådana mord, som det på Alexander II eller Umberto, utan de borde i stället förvåna sig över att dylika mord äro så sällsynta trots det ständiga exempel, som de härutinnan ge folket.

De allra flesta människor äro så hypnotiserade, att de ej fatta betydelsen av hvad som alltid försiggår för deras ögon. De se kungarnas, kejsarnas och presidenternas beständiga omsorg om den disciplinerade hären, de se alla dessa revyer, parader och manövrer, som de ställa till, och varmed de skryta inför varandra, och med förtjusning springa människorna att se, hur deras bröder, utstyrda i löjliga, brokiga och granna dräkter vidtrummors och trumpeters ljud förvandlas till maskiner och på en människas kommando alla på en gång göra samma rörelse.

Och de förstå icke, vad detta betyder. Och ändå är det så enkelt och tydligt: allt detta är ingenting annat än förberedelser till mord.

Det vill säga, man bedårar människorna till att med sina vapen begå mord. Och kungar, kejsare och presidenter göra det, befalla det och yvas häröver. Och dessa, som endast sysselsätta sig med mord, som gjort mördande till sitt speciella yrke och alltid bära krigiska uniformer och mordvapen, förfäras och uppröras, då någon av dem själva blir mördad.

Ett kungamord, som nu senast mordet på kung Umberto, är icke förfärligt genom sin grymhet. De handlingar, som utföras på kungars och kejsares befallning — och detta ej blott i forna tider, såsom Bartholomeinatten, alla blodbad i religionens namn, det grymma undertryckandet av bondeupproren, slaktningarna vid Versailles, utan också i våra dagar genom lagliga avrättningar, försmäktande i cellfängelser, disciplinbataljoner, hängning, halshuggning, nedskjutandet och slaktandet i krig äro ojämförligt grymmare än de mord, anarkisterna begå. Icke häller äro dessa mordgärningar jämförliga därför att de äro oförtjänta. Om Alexander II och Umberto icke förtjänade att bli mördade, så förtjänade ännu mindre de tusentals ryssar, som stupade vid Plevna och de italienare, som omkommo i Abyssinien, att bli det. Dylika kungamord äro förfärligaicke för sin grymhets skull och icke därför att de äro oförtjänta, utan för oförståndet hos dem, som begå dem.

Om kungamördarna handla under inflytande av en personlig vredeskänsla, framkallad genom det förtryckta folkets lidanden, som vars upphovsmän de anse Alexander, Carnot eller Umberto, eller om de handla, drivna av personlig hämndlystnad, så äro sådana dåd begripliga, hur brottsliga de än må vara. Men hur är det möjligt, att en organisation av människor — anarkister som det numera heter — icke kunna hitta på något annat för att förbättra mänsklighetens ställning än att mörda personer, vilkas undanröjande tjänar ungefär lika mycket till som att hugga av huvuden på ett sagovidunder, på vilket nya huvuden genast växa fram i de avhuggnas ställe. Kungarna och kejsarna ha för länge sedan infört samma ordning som gäller för magasinsgevären. Så snart en kula är avskjuten, så intar genast en annan dess plats. »Le roi est mort, vive le roi!» Men varför då döda dem?

Endast för den ytligaste betraktelse kan mördandet av dessa människor förefalla som ett medel att rädda folket från förtryck och från kriget, som härjar så många människoliv.

Man behöver endast erinra sig, att ett likadant förtryck och likadana krig alltid förekommit, oberoende av vem, som stått i spetsen för regeringen. — Nikolaus eller Alexander, Fredrik eller Vilhelm, Napoleon eller Ludvig, Palmerston eller Gladstone, McKinley eller någon annan, — för att förstå,att det icke är några vissa enskilda personer, som äro orsak till det förtryck och de krig som folket lider av. Det mänskliga eländet beror ej på några enskilda personer utan på en samhällsordning, som är sådan, att alla människor befinna sig i några få personers eller — vilket oftast är fallet i en endas våld. Denne eller dessa personer ha till följd av sin onaturliga makt över miljoner människors liv och öden blivit så förstörda, att de alltid befinna sig i ett sjukligt sinnestillstånd och alltid i större eller mindre grad lida av storhetsvansinne, som förblir obeaktat, endast tack vare den undantagsställning, de inta.

Sådana människor äro från sin spädaste barndom till sin död omgivna av den vansinnigaste lyx och av den atmosfär av lögn och kryperi, som alltid åtföljer lyxen. Hela deras uppfostran, deras sysselsättningar, allting koncentrerar sig på en enda sak: på studiet av redan begångna mord, på bästa sättet att mörda i våra dagar, på de bästa förberedelserna till mord. Ända från barndomen lära de sig mord i alla upptänkliga former och bära alltid på sig mordverktyg, som sablar och värjor. De styra ut sig i olika slags uniformer, ställa till parader, revyer, manövrer, resa och hälsa på varandra och skänka varandra ordnar och regementen. Och icke nog med att ingen kallar deras handlingar vid deras rätta namn och säger dem, att det är brottsligt och avskyvärt att syssla med förberedelser till mord: de få till på köpet från alla håll höra bifall och hänförelse. Vid varje utfärd som de företa, vidvarje parad eller revy, som de bevista strömmar en massa människor till och hälsa dem med entusiasm. Och det måste då förefalla dem, som om hela folket uttryckte sitt gillande av deras handlingar. Den del av pressen, som de få se, och som de tro vara ett uttryck för hela folkets eller dess bästa representanters känslor, förhärligar alla deras ord och handlingar på det mest slaviska sätt, huru dumma och onda de än må vara. Deras närmaste

omgivning, män och kvinnor, präster och lekmän, äro allesamman människor, som ej uppskatta människovärdet; de söka överbjuda varandra i fint smicker, förställa sig på allt sätt för härskarna, bedraga dem i allt och beröva dem varje möjlighet att få se det verkliga livet. Dessa människor kunde leva i hundra år och ändå aldrig få se en verkligt naturlig människa och aldrig få höra sanningen. Man fasar ibland, när man får höra deras ord och handlingar, men man behöver blott tänka sig in i deras situation för att förstå, att var och en i deras ställe, skulle handla på samma sätt. En förnuftig människa skulle i deras ställe blott kunna begå en enda klok handling: lämna denna ställning. Men var och en, som stannade kvar i den skulle göra på samma sätt som de.

Vad måste icke försiggå i huvudet på en härskare, som kan vara en inskränkt, föga bildad och högfärdig person, då han ju icke kan säga någon dumhet eller smörja som icke hälsas med ett entusiastiskt »leve» eller hurra och — vilket är än viktigare — icke kommenteras i hela världspressen.Säger han att soldaterna måste döda sina egna fäder, om han befaller det, så skriker man hurra! Säger han, att man skall införa evangelium med järnhand — återigen hurra! Och säger han, att man icke skall ta trupperna i Kina tillfånga utan döda allesammans, så sätter man honom icke på tukthus utan skriker hurra och far till Kina för att utföra hans befallning. Den av naturen anspråkslöse Nikolaus II börjar t. ex. sin regering med att förklara för de ärevördige gamle män, vilka anhöllo att själva få avgöra sina angelägenheter, att självstyrelse är ett löjligt fantasteri, och de pressorgan han får se och de människor han träffar, prisa honom härför. Han framlägger ett förslag till allmän världsfred samtidigt, som han vidtar anordningar för att föröka hären, och lovorden, som hans vishet och dygd framkalla, vilja aldrig ta något slut. Obarmhärtigt och utan ringaste nödtvång kränker och förtrycker han ett helt folk — finnarna. Och återigen hör han ingenting annat än bifallsrop. Till sist ställer han till med ett blodbad i Kina, vederstyggligt genom sin orättvisa, sin grymhet och sin oförenlighet med fredsförslaget — och från alla håll prisas han åter på en gång för sina segrar och för att han fortsätter sin fars fredliga politik.

Vad måste icke i själva verket försiggå i dessa människors huvud och hjärtan?

Härav följer att skulden till folkens förtryck och mördandet i krigen icke ligger hos Alexander och Umberto, icke hos Vilhelm, Nikolaus eller Chamberlain, som leda förtrycket och krigen, utan hos dem,som satt dessa att vara härskare över andras liv och som upprätthålla denna deras ställning. Man skall därför icke mörda Alexander, Nikolaus, Vilhelm, Umberto, utan sluta upp att stödja den samhällsordning, som frambragt dem. Men vad som stödjer den nuvarande samhällsordningen är ingenting annat än människornas egoism och förfäing, som göra, att de sälja sin frihet och heder för futtiga materiella fördelar.

De människor, som stå på samhällsstegens lägsta trappsteg, lämna dels av förfäing, genom patriotism och falskt religiös uppfostran, dels för personliga fördelars skull, ifrån sig sin frihet och sitt människovärde till förmån för människor, som stå högre än de själva och som kunna erbjuda dem materiell vinst. I samma belägenhet äro de, som stå något högre upp på samhällsstegen och som likaledes till följd av förfäing, och särskilt för vinstens skull, avstå sin frihet och sitt människovärde. På samma sätt är det med dem, som stå ännu högre, och så fortsätter det ända upp till de högsta trappstegen till de personer eller den enda person, som står på käglans spets och för vilken det ingenting finns att förvärva. Denne har inga andra motiv för sina handlingar än härsklystnad och fåfänga, och vanligen är han så fördärvad och förfäad av sin makt över människors liv och död och det därmed förenade smickret och kryperiet hos dem, som omge honom, att han är fullt och fast övertygad om, att han lyckliggör mänskligheten, medan han alltjämt fortsätter att göra ont.De folk, som själva offra sitt människovärde för fördelars skull, frambringa dessa människor, som ej kunna göra annat än vad de göra och sedan vredgas man på härskarna för deras dumma och onda handlingar. Att döda sådana människor är alldeles detsamma som att först skämma bort barn och sedan aga dem, därför att de äro bortskämda.

Det tycks, som om det icke skulle behövas mycket för att avskaffa folkens förtryck och de onödiga krigen och för att laga så att ingen vredgades på dem, han ansåg bära skulden härför, och dödade dem. Det behövdes blott, att människorna lärde sig uppfatta tingen, sådana de verkligen äro, och kalla dem vid deras rätta namn, att de insågo, att en krigshär är ett mordredskap, och att samlandet och ledandet av hären — detta som kungar, kejsare och presidenter göra med sådan självsäkerhet — icke är något annat än förberedelse till mord.

Om endast varje kung, kejsare och president förstod, att hans åliggande som härförare icke är en viktig och ärofull post, som hans smickrare bedyra, utan en skamlig förberedelse till mord, om endast varje privatperson förstod, att betalningen av skatter, med vilka man sedan beväpnar och underhåller soldater, och i än högre grad inträdet i krigstjänst icke är en likgiltig sak, utan en dålig, usel handling, ej blott tillåtelse till utan också deltagande i mord — så skulle denna kejsarnas, presidenternas och kungarnas upprörande makt, som nu gör att människor mördas, störta samman av sig själv.Man bör alltså icke döda Alexander, Carnot, Umberto och andra utan bevisa för dem, att de själva äro mördare, och, vad som är viktigast, ej tillåta dem att mörda de människor, som vägra att bli mördare på deras befallning.

Om människorna icke ännu handla på detta sätt, så beror det på den hypnos, vari regeringarna av självbevarelseinstinkt söka kvarhålla dem. Därför kan man medverka till att människorna skola upphöra att mörda såväl kungar som varandra, men detta sker ej genom mord — ty dessa förstärka tvärtom hypnosen — utan genom att väcka upp människorna ur denna hypnos.

Detta är också vad jag velat uträtta med denna skrift.

Leo Tolstoj.

8 augusti 1900.Erinran till officerare.

»Men vilken som förför en enda av dessa små som tro på mig honom är det bättre att en kvarnsten hänges vid hans hals och han sänkes ned i havets djup.

Ve världen för förförelsernas skull I Ty förförelserna måste komma dock ve den människa genom vilken förförelsen kommer.»

(Matt. XVIII: 6, 7).

I ALLA soldatlogement sitter upphängd på väggen en s. k. »Instruktion för soldater», författad av general Dragomirov. Instruktionen är en samling av pseudo-militära och dumt förvägna dialektord (som för övrigt äro fullständigt främmande för alla soldater) uppblandade med hädiska citat ur bibeln. Dessa bibelspråk anföras för att bekräfta, att soldaterna äro tvungna att döda sina fiender och gnaga dem med tänderna: »brytes bajonetten av, så slå med knytnävarna, bli knytnävarna förstörda, så hugg i med tänderna». I slutet av instruktionen står det att Gud är soldaternas general: »Gud är en general».

Ingenting kan tydligare än denna instruktion bevisa till vilken oerhörd grad av okunnighet, slavisk ödmjukhet och förvildning det ryska folket kom-kommit i våra dagar. Ända sedan den tid, då denna hemska gudsförsmädelse författades och hängdes upp i alla kasärner — och det är nu mycket länge sedan — har ingen vare sig officer eller präst uttalat sitt ogillande av denna avskyvärda skrift och detta fastän väl särskilt prästerna borde ha direkt att göra med evangelietexternas förvrängning. Den tryckes alltså fortfarande i miljoner exemplar och läses av miljoner soldater, som betrakta denna gräsliga produkt som handledning för sitt yrke.

Denna instruktion väckte för länge sedan min indignation och nu då jag fruktar att döden kan hindra mig från att utföra min avsikt har jag skrivit ett upprop till soldaterna, vari jag söker erinra dem om att de i sin egenskap av människor och kristna ha helt andra förpliktelser mot Gud än dem, som anföras i denna instruktion. Och en dylik erinran tror jag vara behövlig; ej endast för soldaterna, utan även och i ännu högre grad för officerskåren (med officerskår menar jag allt krigsbefäl från fänriks till generals rang), som icke inträda i tjänsten eller stanna kvar där utav nödtvång utan av egen böjelse. Jag tror också, att en dylik erinran är särskilt av nöden i våra dagar.

Hur skönt var det ej för 50 eller 100 år sedan, då krigen ansågos vara ett nödvändigt livsvillkor för folken, då det folk mot vilket man förde krig, betraktades som barbarer, kättare eller förbrytare, och då det aldrig föll soldaterna in att man behövde dem för att förtrycka deras egna landsmän — hur skönt var det icke att klä på sig den grannagalonprydda uniformen och spatsera omkring med slamrande sabel och klirrande sporrar eller också stoltsera till häst framför regementet och inbilla sig att man var en hjälte, som visserligen icke ännu offrat livet, men i alla fall var färdig att göra det för fosterlandets försvar. Men nu då de livliga internationella förbindelserna

— både ifråga om politik, handel, vetenskap och konst — närmat folken så mycket till varandra, att ett krig mellan två folk förefaller som någon slags familjetvist, som bryter de heligaste band människor emellan — nu då hundratals fredsföreningar och tusentals artiklar icke blott i specialtidskrifter utan också i de offentliga tidningarna oupphörligt och från alla synpunkter belysa det vanvettiga i militarismen och möjligheten, ja, nödvändigheten av att utrota kriget — och — vilket är det viktigaste av allt — nu då det allt oftare inträffar, att soldaterna i stället för att rycka ut mot yttre fiender för att försvara landet mot anfallande erövrare eller för att föröka fosterlandets makt och ära få dra ut mot värnlösa fabriksarbetare och bönder — då blir tumlandet till häst i galonerad uniform och stoltserandet framför kompaniet inte längre vad det var förr, en löjlig men förlåtlig fåfänga, utan någonting helt annat.

Förr i världen, t. ex. under Nikolaus I kom aldrig någon människa att tänka på att krigshärarnas huvudsakliga uppgift är att skjuta på de värnlösa landsmännen. Men nu ligga beständigt trupper förlagda i huvudstäderna och fabrikssamhällena för att vara redo att skingra arbetarna, när de hållasammankomster, och det förflyter sällan någon månad utan att trupperna rycka ut ur kasärnerna, försedda med skarpa patroner och bli uppställda på någon hemlig plats för att de vilket ögonblick som hälst skola kunna skjuta på folket.

Det förhåller sig inte blott så, att arméns användning emot det egna folket blivit en vanlig företeelse, hären sammansättes även så att den skall lämpa sig för sin uppgift. Regeringen döljer ej, att rekryternas fördelning med avsikt sker så att soldaterna aldrig få göra krigstjänst i sin egen hemtrakt. Man ordnar det på detta sätt för att de skola slippa att skjuta på sina egna anhöriga.

Tyske kejsaren har vid varje rekrytvärvning sagt och säger ännu (talet av den 23 maj 1901), att de soldater, som avlagt trohetsed till honom, tillhöra honom med kropp och själ, och att de blott ha en fiende — hans fiende. Denna fiende är — säger han — socialisterna (d. v. s. arbetarna), som soldaterna måste skjuta ned, om han befaller det, t. o. m. om de äro deras egna bröder, ja, föräldrar.

Om vidare krigshärarna förr i tiden användes emot de egna landsmännen, så var det emot sådana, som voro eller åtminstone ansågos vara illgärningsmän, beredda att döda och tillintetgöra de fredliga medborgarna, och som man därför trodde sig böra oskadliggöra för den allmänna säkerhetens skull. Men nu vet ju var och en, att dessa som man sänder ut truppen emot till största delen äro fredliga, arbetssamma människor, som endast vilja ostört njuta sin mödas frukter. Härens viktigasteoch permanenta uppgift i våra dagar är alltså ej ett inbillat försvar emot kättare eller i allmänhet yttre fiender, icke häller mot förbrytare, rebeller och inre fiender, utan dråp av värnlösa bröder, som ingalunda äro några illgärningsmän, utan fredliga och arbetssamma människor, som blott begära, att man ej skall beröva dem deras arbetsförtjänst. Därför är krigstjänst i vår tid, då arméns förnämsta uppgift är att med mord eller hot om mord hålla förslavade människor kvar i orättvisa levnadsförhållanden, icke blott en oädel utan rent av en lumpen sak.

De officerare, som nu äro i tjänst måste således nödvändigt övertänka vad det är för en sak, som de tjäna och fråga sig själva: är det som vi göra gott eller ont?

Jag vet, att det bland officerarna särskilt bland dem som inneha en högre rang, finns många, vilka genom vissa betraktelser över sådana ämnen som den ortodoxa tron, enväldet, statens odelbarhet, den permanenta omöjligheten att undvika krig, nödvändigheten av att ordningen upprätthålles, det orealiserbara. i socialistfantasierna o. s. v. söka bevisa för sig själva, att deras yrke är förnuftigt och nyttigt och icke innebär något omoraliskt. Men i djupet av sitt hjärta tro de icke själva på sina ord, och ju äldre och klokare de bli desto mindre tro de på dem.

Jag minns, hur glatt överraskad jag blev, då min vän och kamrat, en mycket ärolysten man, som ägnat hela sitt liv åt arméns tjänst och förvärvatde högsta grader och utmärkelser (han är generaladjutant och general vid artilleriet), berättade för mig, att han bränt upp sina anteckningar om de krig, i vilka han deltagit, emedan han ändrat syn på saken och numera anser krig vara ett ont, som man ej får uppmuntra genom att sysselsätta sig med det utan tvärtom göra allt för att misskreditera det. Och många officerare tänka på samma sätt fastän de ej vilja medge det, så länge de stå kvar i tjänsten. Det är i grund och botten omöjligt för en tänkande officer att hysa någon annan

åsikt. Man behöver ju endast tänka på vad som utgör officerarnas sysselsättning från den lägsta upp till högsta graden. Från tjänstgöringens början ända till dess slut — jag talar här om linjeofficerare — med undantag av några korta perioder då de äro ute i krig sysselsatta med mord, består deras yrke i att söka uppnå två mål: att lära soldaterna det bästa sättet att döda andra och inöva dem till en sådan lydnad, att de mekaniskt och utan betänkande göra vad förmannen befaller. Förr i världen brukade man säga: »prygla ihjäl två, så lär du in en!» och man handlade också därefter. Även om procenten ihjälslagna är mindre nu för tiden, så har likväl principen förblivit densamma. Det är omöjligt att förvandla en människa så att hon liknar ett djur eller rättare sagt en maskin, som utför den handling, vilken mest strider mot människans natur och hennes religion, nämligen mord, utan att hon blivit utsatt både för list och våld. Och så är också fallet.För icke länge sedan väckte en journalist stor sensation i den franska pressen genom sina avslöjanden av den förfärliga tortyr för vilka soldaterna i disciplinbataljonerna på ön Oleron, sex timmars färd ifrån Paris, äro utsatta. När de skulle straffas, bakband man deras händer och fötter och kastade dem sedan på marken, satte på dem tumskruvar, som skruvades till så hårt, att varje rörelse förorsakade den olidligaste smärta, hängde dem med fötterna uppåt o. s. v.

När vi se dresserade djur göra något naturvidrigt, som t. ex. då hundar gå på frambenen, elefanter rulla tunnor, tigrar leka med lejon o. d., så veta vi att man uppnått detta resultat genom att plåga dem med hunger, dressyrpiska eller ett glödgat järn. Och detsamma veta vi då vi se människor i uniform och gevär stå orörliga som om de voro döda eller på en gång göra samma rörelse: springa, hoppa, skjuta, skrika o. s. v., med ett ord delta i de vackra parader och manövrer som kungar och kejsare äro så förtjusta i att åse och med vilka de så gärna skryta inför varandra. Det är omöjligt att så utplåna allt det mänskliga hos en person och förvandla honom till en slags maskin utan att samtidigt plåga honom och till på köpet göra det på det mest raffinerat grymma sätt, därför att man på samma gång bedrar honom.

Och allt detta göra ni, officerare. Med undantag för några få tillfällen, då ni äro ute i verkligt krig, utgör detta hela er tjänstgöring från de högsta till de lägsta graderna.Till er kommer t. ex. en yngling, som förflyttats från sitt hem till andra ändan av världen och som fått lära sig, att den falska, i bibeln förbjudna ed, han nyss avlagt, är absolut bindande, alldeles på samma sätt som tuppen som ligger på golvet med ett snöre lagt över näbben, tror att han är fastbunden med snöret. Han kommer till er fylld av ödmjukt hopp, att ni som äro äldre, klokare och lärdare än han, skola lära honom något gott. Men i stället för att befria honom från den vidskepelse, han redan har, inympa ni en annan grov, skadlig och ytterst löjlig vidskepelse på honom genom att tala om att fanan är helig, att tsaren har en nästan gudomlig makt, att soldaten är skyldig att blint lyda sina förmän i allt. Och när ni med tillhjälp av de förslöingsmetoder ni uppfunnit, bragt honom till ett tillstånd sämre än ett djurs, så att han är redo att döda vem ni än må befalla, t. o. m. sina värnlösa bröder — då visa ni honom med stolthet för överheten och få härför mottaga tacksamhet och belöningar. Det är hemskt att själv vara mördare, men att med list och våld förleda sina tillitsfulla bröder att bli det, är ett gräsligt brott. Och det är detta brott som ni begå, och hela er tjänstgöring består ej av något annat.

Det är därför ej besynnerligt att hos er mer än annorstädes allting frodas, som kan söva samvetet : rökning, kortspel, dryckenskap, utsvävningar och framför allt självmord.

Förförelserna måste komma i världen, dock ve den människa, genom vilken förförelsen kommer.Ni säga ofta, att ni göra krigstjänst, därför att i annat fall skulle den bestående ordningen rubbas och alla slags oroligheter och olyckor uppstå.

Men det är för det första osannt, att ni söka upprätthålla den bestående ordningen: ni tänka endast på era egna fördelar.

För det andra, om också den bestående ordningen skulle rubbas, ifall ni upphörde att göra krigstjänst, så bevisar detta icke alls, att ni böra fortsätta ert onda verk utan det bevisar blott, att denna ordning måste avskaffas. Om det vore så att flera mycket nyttiga inrättningar såsom skolor, sjukhus, fattighus o. d. underhöllos av bordeller, så skulle likväl icke all den nytta, dessa inrättningar gjorde, förmå en kvinna att stanna, som ville lämna sitt skamliga yrke.

»Jag rår icke för» — skulle kvinnan säga — »att ni byggt upp era anstalter på liderlighet. Jag vill icke längre vara liderlig och jag har ingenting med era anstalter att skaffa.» Detsamma måste varje militär säga, när man talar till honom om nödvändigheten att upprätthålla den bestående ordningen, som är grundad på hans beredvillighet att begå mord. »Bygg upp den allmänna ordningen, så att det ej blir nödvändigt att begå mord», bör han säga, »och jag skall ej rubba den. Men jag vill och kan ej vara mördare.»

Många av er säga också: »Jag har blivit uppfostrad på detta sätt, och jag är bunden av min ställning så att jag ej kan lämna den.» Men också detta är en osanning.Ni kunna alltid lämna er ställning, och om ni ej göra det, så är det endast därför, att ni hällre vilja leva och handla emot ert samvete än gå miste om de timliga fördelar, ert ohederliga yrke inbringar. Men glöm bort, att ni äro officerare och kom blott ihåg, att ni äro människor, så skall det genast öppna sig en möjlighet för er att lämna ert yrke. Det bästa och hederligaste sättet att göra detta är att samla den avdelning, ni kommendera över, träda fram inför den och be soldaterna om förlåtelse för allt ont, ni gjort dem genom ert bedrägeri samt sedan upphöra att vara militär. Denna handling förefaller att vara mycket djärv och kräva stort mod, och ändå behövs det mycket mindre mod för att begå den än för att gå till stormning eller utmana på duell, därför att uniformen blivit skymfad, något som ni i egenskap av militärer alltid äro beredda att göra och också göra.

Men även om ni ej äro i stånd att handla på detta sätt, så kunna ni i alla fall alltid lämna tjänsten, om ni insett hur brottslig den är, och välja vilket annat yrke som hälst, också om det är mindre inkomstbringande.

Och kunna ni icke häller göra detta, så uppskjutes lösningen av frågan om ni böra kvarstå i tjänsten eller ej till dess ni inom en kort tid stå ansikte mot ansikte med en skara värnlösa bönder eller fabriksarbetare och ni få befallning att skjuta på dem. Och finns det då en smula mänsklighet kvar i er, så måste ni vägra att lyda och följaktligen lämna tjänsten.Jag vet, att det finns officerare, från de lägsta till de högsta graderna, vilka äro så okunniga eller så hypnotiserade, att de ej inse nödvändigheten av att välja något av dessa tre alternativ, utan lugnt stanna kvar i tjänsten på samma villkor som förut, beredda att skjuta på sina bröder, ja de t. o. m. yvas över det. Men lyckligtvis börjar den allmänna meningen att döma sådana människor med allt större avsky och förakt, och deras antal blir allt mindre och mindre.

I vår tid då krigshärarnas uppgift som brodermördare blivit uppenbarad, är det omöjligt för officerarna att uppehålla traditionerna om den självbelåtna tapperheten, men det är lika omöjligt att utan att känna sig förnedrad som människa, fortfara med det skamliga yrket att inöva enkla tillitsfulla människor att begå mord och själva bereda sig att delta i mördandet av värnlösa medborgare.

Detta måste varje tänkande och samvetsgrann officer i våra dagar förstå och minnas.

Leo Tolstoj.

Gaspra 7—20 december 1901.Brev till en fältväbeln

NI FÖRVÅNAR er över att soldaterna få lära sig, att man får döda människor vid vissa tillfällen, särskilt i krig, då den skrift, som anses helig av dem som lära detta, icke innehåller något som liknar en tillåtelse härtill, utan den tvärtom förbjuder oss ej blott att döda andra utan också att på något sätt förnärma dem eller göra mot andra vad vi icke vilja de skola göra oss. Och ni frågar: Är icke detta ett bedrägeri, och i så fall till vems fördel?

Ja, det är just ett bedrägeri och till deras fördel, som äro vana att leva av andras svett och blod, och som för den skull förvrängt och alltjämt förvränga Kristi lära, vilken blivit människorna given till välsignelse, men som nu i sitt förvrängda tillstånd är den förnämsta källan till alla mänskliga olyckor.

Detta har tillgått på följande sätt:

Regeringen och alla personer av de högre samhällsklasserna, som stå regeringen nära och leva av andras arbete, behöva ett medel att styra de arbetande klasserna med: detta medel är krigshären. Att den skulle tjäna som försvar mot yttre fienderär blott en förevändning. Tyska regeringen skrämmer sitt folk för ryssar och fransmän, den franska skrämmer sitt för tyskarna, den ryska för fransmän och tyskar, och på samma sätt göra alla andra

regeringar. Men varken tyskar, ryssar eller fransmän ha den minsta lust att föra krig med sina grannar eller några andra folk, tvärtom så länge de leva i fred med varandra är det ingenting de frukta så mycket som krig. För att ha någon förevändning att styra folket, göra regeringen och de högre sysslolösa klasserna som zigenaren, vilken piskar hästen i smyg och sedan låtsas som om han icke kunde hålla in honom. De reta upp sitt eget folk och den andra regeringen och låtsas sedan som om de för att försvara folket och betrygga dess väl ej kunde undvika att förklara krig, vilket återigen är så fördelaktigt för generaler, officerare, ämbetsmän, köpmän och de burgna klasserna i allmänhet. I själva verket är krig ingenting annat än en oundviklig följd av krigshärarnas existens, och regeringarna behöva krigshärarna endast för att styra de arbetande klasserna.

Detta är brottsligt handlat, men det värsta av alltsammans är att regeringarna för att ha något förnuftigt skäl för sin makt över folket måste ge sig sken av att predika den högsta religionslära, mänskligheten känner till, nämligen kristendomen, och även uppfostra sina undersåtar i denna lära. Men kristendomen är till sin natur oförenlig inte blott med mord utan med allt slags våld, varför regeringarna för att kunna styra sina folk ochlikväl anses som kristna, måste förvränga kristendomen och dölja dess rätta innebörd för folket samt på så sätt beröva människorna den välsignelse, Kristus givit dem.

Denna förvrängning av kristendomen skedde för länge sedan, redan under kejsar Konstantin, denne ogärningsman, som för den skull blivit räknad till helgonens skara. Efter hans tid ha alla regeringar, särskilt den ryska, ansträngt sig av alla krafter för att bibehålla denna förvrängning och hindra folket att komma underfund med kristendomens rätta innebörd. Ty om folket gjorde detta, skulle det förstå att regeringarna med sina skatter, soldater, fängelser, galgar och bedragare till präster ingalunda äro vad de utge sig för, nämligen kristendomens stödjepelare, utan i stället dess värsta fiender.

De bedrägerier, som förvånat er, och de förskräckliga olyckor, som hemsöka folket, äro en följd av denna förvrängning.

Folket är förtryckt, utarmat, okunnigt och på väg att dö ut. Och varför? Därför att jorden är i händerna på de rika och folket måste träla på fabriker eller dagsverken, därför att man pinar ut dem med skatter och minskar deras arbetslön, medan man höjer priset på deras livsförnödenheter. Hur skall man kunna avhjälpa detta? Kanske genom att ta jorden ifrån de rika? Men gör man det, så komma soldaterna och kuva upprorsmakarna och sätta dem sedan i fängelse. Eller skall man ta fabrikerna ifrån dem? Då går det på samma sätt. Eller strejka? Men de rika hålla ut längre änarbetarna, och arméerna stå alltid på kapitalisternas sida. Folket kan aldrig komma ur sin nödställda belägenhet, så länge krigshärarna äro i de härskande klassernas våld.

Men vad är det för slags härar, som hålla folket i ett sådant slaveri? Vilka äro dessa soldater, som skjuta på bönderna, om de tagit jord, på de strejkande, om de ej skingras, och på smugglarna, som föra in varor utan att betala tull och som sätta dem som neka att betala i fängelse och hålla kvar dem där? Soldaterna äro just dessa samma bönder, från vilka man tagit deras jord, dessa samma strejkande, som vilja ha ökad arbetslön, dessa samma skattebetalare, som vilja bli befriade från sina pålagor.

Men varför skjuta de då på sina bröder? Jo därför att man lärt dem, att den ed de finge avlägga, då de började tjänsten, är absolut bindande, och vidare att man visserligen inte får döda människor i allmänhet men måste göra det, då överheten befaller det, d. v. s. de äro föremål för samma bedrägeri, som redan förvånat er. Men nu dyker den frågan upp: huru kunna förnuftiga människor, som ofta äro både läs- och skrifkunniga eller rent af fått bildning sätta tro till en så uppenbar lögn? Hur föga bildad en människa än må vara, så kan hon dock icke vara okunnig om att Kristus ej tillät mord utan lärde, att vi skola vara milda och ödmjuka, förlåta oförrätter och älska våra fiender, hon kan ej undgå att se, att det alltså är omöjligt för henne att med kristendomen som grundval påförhand lova att döda alla, som förmannen befaller skola dödas.

Frågan är: hur kunna förnuftiga människor, hur kunna alla, som nu göra tjänst i armén, tro på en så uppenbar lögn? Svaret på frågan ligger i det förhållandet, att människorna icke endast äro föremål för detta enda bedrägeri, utan de förberedas härpå ända från barndomen genom ett helt system af bedrägerier, som kallas den ortodoxa tron, och som icke är något annat än det gröfsta afguderi. Enligt denna tro få människorna lära sig, att Gud är

treenig, att det jämte denne treenige Gud också finns en madonna, jämte madonnan åtskilliga helgon, vilkas kroppar ej förmultna, och jämte dessa helgon även bilder av gudarna och madonnan framför vilka man bör ställa upp ljus och bedja, att det viktigaste och heligaste på jorden är den blandning av vin och bröd som prästen i kyrkan åstadkommer på söndagarna, att sedan prästen läst över vinet, det inte längre är vin, och brödet icke bröd, utan en av de tre gudarnas kött och blod o. s. v. Allt detta är så dumt, så meningslöst, att det inte finns någon möjlighet att förstå, vad alltsammans betyder, och de som undervisa i denna religion, begära icke häller, att man skall begripa, utan endast tro. De människor, som övats i detta alltifrån barndomen, tro sedan på alla absurditeter man säger dem. Och när de blivit så fördummade att de tro, att Gud hänger i ett hörn eller sitter i den brödbit, som prästen ger dem i en sked och att det är nyttigt både för detta livet och det tillkommandeatt kyssa en tavla eller några reliker eller ställa upp ljus framför dem, då kallar man dem till krigstjänst och lurar dem sedan vart man vill genom att först av allt låta dem svärja vid bibeln (i vilken det förbjudes att svärja), att de skola göra det som förbjudes i samma bibel. Därefter få de lära sig, att det icke är någon synd att döda människor på överhetens befallning, men att det däremot är syndigt att icke lyda överheten o. s. v.

Det bedrägeri, för vilket soldaterna blivit utsatta och som består däri, att de få lära sig att man utan att synda kan döda människor på överhetens befallning, är icke ensamt i sitt slag utan sammanhänger med ett helt system av andra bedrägerier, utan vilka detta enda skulle vara overksamt.

Endast en människa, som blivit fullständigt fördummad av den lögnaktiga s. k. ortodoxa religion, som utger sig för att vara kristendomen, kan sätta tro till att det ej skulle vara syndigt av en kristen att inträda i krigstjänst och förbinda sig att blint lyda alla, som stå över honom i rang samt på grund av en annans vilja öva sig i att begå mord och utföra detta brott, som är det förskräckligaste av alla och som förbjudes i alla lagar.

Men en människa, som är frigjord från bedrägeriet eller den s. k. ortodoxa, falska kristendomen, tror icke på något sådant.

Härav följer också att sekterna, d. v. s. de kristna som förkasta den ortodoxa läran och bekänna Kristi lära sådan den återfinnes i evangelierna särskilt i Jesu bergspredikan, aldrig råka ut för dettabedrägeri, utan ha alltid vägrat och vägra fortfarande att göra krigstjänst då de anse detta vara oförenligt med kristendomen och hällre utstå all möjlig tortyr. Så är i våra dagar fallet med hundratals, ja tusentals människor såsom t. ex. duchobortser och molokaner i Ryssland, och den evangeliska riktningen bland protestanterna i Sverige, Schweiz och Tyskland. Regeringen vet detta, och det finns ingenting som den med sådan uppmärksamhet och ängslan vakar över, som att det allmänna religiösa bedrägeriet från den spädaste barndomen inplantas i alla människor och oupphörligt vidmakthålles så att ingen enda undgår det. Regeringen tillåter dryckenskap och alla utsvävningar (och inte blott tillåter, utan rent av uppmuntrar sådant, ty dryckenskap och utsvävningar underlätta förslöandet), men motsätter sig av alla krafter, att människor lösgöra sig ur villfarelserna och även att de befria andra.

Ryska regeringen har utfört detta bedrägeri på ett särskilt grymt och listigt sätt. Den föreskriver alla sina undersåtar att låta döpa sina späda barn i den lögnaktiga s. k. ortodoxa religionen, i motsatt fall hotar dem straff. När barnen blivit kristnade, d. v. s. anses för att vara ortodoxa, förbjudes de vid fara af strängt straff att uttala något omdöme om den religion, i vilken de blivit upptagna utan hänsyn till deras egen vilja, och fälla de ett omdöme om den eller övergå de från denna religion till en annan bli de straffade. Därför kan man icke säga att alla ryssar tro på den ortodoxa religionen, de veta ej, om de tro eller icke tro, emedan de alla antogo den, dåde ännu voro späda barn och hålla fast vid den religion, man påbördat dem, av fruktan för straff. Alla ryssar ha fångats i ortodoxien genom ett listigt bedrägeri och hållas kvar i den av hårt tvång.

Genom att begagna sig av sin makt understöder regeringen bedrägeriet, medan bedrägeriet å sin sida understöder regeringens makt.

Enda sättet att befria människorna från alla olyckor är alltså att befria dem från denna falska religion, som regeringen påtvingat dem, och låta dem tillägna sig den sanna kristna läran, som dolts för dem under denna falska lära. Den sanna kristna läran är mycket enkel, tydlig och tillgänglig för alla såsom Kristus själv har sagt. Men den är enkel och tydlig endast i det fall att människan är frigjord från den lögn, i vilken vi alla uppfostrats, och

som utgivits för att vara en gudomlig sanning.

Man kan icke hälla något nödvändigt i ett kärl, som förut är fyllt med något onödigt. Man måste först hälla ut det onödiga. Så är det också med tillegnandet av den sanna kristendomen. Man måste först förstå, att alla berättelser om hur Gud för 6,000 år sedan skapade världen, hur Adam syndade och människosläktet föll, hur Guds son, själv Gud, kom till världen född av en jungfru och frälste den, jämte alla andra bibliska sagor, helgonbiografier och berättelser om under och reliker icke äro något annat än en grov blandning av det judiska folkets vidskepelse och prästerskapets bedrägerier. Endast för en människa som lösgjort sig ur dessa lögner kan Kristi enkla och tydliga lära, som icke krävernågra utläggningar och som det är omöjligt att ej förstå, bli tillgänglig och begriplig.

Denna lära säger intet om världens början eller i allmänhet om sådant som vi ej kunna och ej behöva veta, utan den talar blott om vad människan bör göra för att bli salig, d. v. s. hur hon bäst skall från födelsen till döden genomleva det liv, för vilket hon kommit i världen. Och detta sker genom att handla så emot andra, som vi vilja att de skola handla emot oss. Detta är lagen och profeterna, som Kristus sade. Och för att handla så behöva vi varken helgonbilder eller reliker, varken präster eller gudstjänster eller bibliska historier eller katekeser eller regeringar utan tvärtom behöva vi bli fullkomligt befriade från allt detta. Ty att handla så emot andra, som man vill andra skola handla emot en själv, det kan blott den, som är frigjord från alla de sagor, som prästerna giva ut för att vara den enda sanningen och som icke är bunden av några löften till andra att han skall handla som de befalla. Först då skall människan bli i stånd att uppfylla icke sin eller andras, utan Guds vilja.

Men det är icke Guds vilja att vi skola föra krig och förtrycka de svaga, utan han vill, att vi skola betrakta alla människor som bröder och tjäna varandra inbördes.

Detta är de tankar, som ert brev uppväckt i mig. Jag skulle bli mycket glad om de kunde hjälpa till att belysa de frågor, som nu sysselsätta er.Instruktion för soldater.

Radens därför icke för dem, ty intet är fördolt, som icke skall varda uppenbart, och intet är hemligt, som icke skall varda känt. Vad jag säger eder i mörkret, det sägen i ljuset, och vad som säges eder i örat, det prediken på taken. Och radens icke för dem, som dräpa kroppen men icke hava makt att dräpa själen, utan rädens mer för den, som har makt att fördärva både själ och kropp i helvetet. (Matt. Ev. X: 26, 27, 28).

Petrus och apostlarna svarade och sade: Man måste lyda Gud mer än människor.

(Apostl. V: 29).

DU ÄR SOLDiAT, man har lärt dig skjuta, fäkta, marschera, gymnastisera, man har undervisat dig i litteratur och fört dig till exercis och parader. Kanske har du också varit med i krig och stridit emot turkar och kineser och gjort allt vad du fått befallning om. Har det då aldrig fallit dig in att ställa den frågan till dig själv: är det, som du gör, gott eller ont?

Det kommer en order, att ditt kompani eller din skvadron skall rycka ut och medtaga skarpa patroner. Och du går eller far utan att fråga efter vart det bär.

Man för dig till en by eller en fabrik, och du ser på långt håll en massa människor, bönder ellerfabriksarbetare, som trängas på en öppen plats. Du ser där män, kvinnor och barn, gubbar och gummor. Guvernören och prokuratorn gå åtföljda av poliskonstaplar fram till folkhopen och underhandla om något. Hopen är först tyst men börjar sedan väsnas mer och mer, och överheten går bort från folket. Även du har förstått, att dessa bönder eller fabriksarbetare göra uppror, och att man kallat hit dig för att kuva dem. Överheten avlägsnar sig några gånger från hopen och går återigen fram till den, men skriken bli alltmera högljudda. Överhetspersonerna rådgöra sinsemellan och ger dig order att ladda ditt gevär med skarpa patroner. Du ser människorna framför dig, dessa människor, av vilka du är en: männen klädda i ryska långrockar, fårskinnspälsar och bastskor, kvinnorna i tröjor och sjalar, alldeles sådana kvinnor som din hustru eller din mor.

Man befaller, att det första skottet skall fyras av i luften över deras huvuden. Men hopen skingrar sig inte utan väsnas ännu mer, och nu befaller man dig att skjuta riktigt, inte över deras huvuden utan rätt in i folkhopen.

Du har fått lära dig, att du icke är ansvarig för följderna av ditt skott. Men du vet, att denna människa, som blödande faller för ditt skott, är dödad av dig och ingen annan, och du vet, att du kunnat låta bli att skjuta, och då skulle icke denna människa nu vara död.

Vad har du då att göra?

Det är icke nog, att du sänker bössan och genast vägrar att skjuta på dina bröder. Ty detsammakan upprepas i morgon, och därför måste du antingen du vill eller ej noga övertänka saken och fråga dig själv: vad är väl soldatyrket, att det kan tvinga dig att skjuta på dina obeväpnade bröder?

I bibeln står det icke blott att du ej skall döda någon utan också att du skall avhålla dig från allt, som kan leda till mord: du skall icke vredgas på din broder, och du skall ej hata dina fiender utan älska dem.

I Mose lag heter det rättfram: »du skall icke dräpa», utan några utläggningar om vem man får och vem man icke får dräpa. Även i reglementet, som du har fått lära dig, står det, att soldaten skall utföra sin förmans befallning, vilken denna än må vara, utom sådana, som kunna skada tsaren, och i förklaringen till 5:te budet står det, att detta bud visserligen förbjuder dråp, men att den, som i krig dödar en fiende, icke syndar mot detta bud. Och i instruktionen för soldater, som hänger i alla kaserner och som du läst och hört uppläsas många gånger, beskrives det, hur soldaten skall döda människor. »Om tre stycken spränga fram mot dig, så stick ned den förste, skjut den andre och slå ihjäl den tredje med bajonetten... Bryts bajonetten av, så slå med kolven; går kolven sönder, så slå med knytnävarna; bli knytnävarna förstörda, så hugg i med tänderna.»

Man säger till dig, att du skall döda därför att du avlagt ed, och att det icke är du utan överheten, som bär ansvaret för dina handlingar.Men innan du avlade din ed, d. v. s. lovade människorna att göra deras vilja, var du redan utan alla eder skyldig att i allt göra Guds vilja — Han som gav dig livet — och Gud befaller icke att man skall dräpa.

Därför var det alldeles omöjligt för dig att svärja, att du skulle göra allt, som människorna befallde dig. Härom säges det i bibeln (Math. V: 34): »I skolen alls icke svärja. Edert tal skall vara ja, ja, nej, nej, vad därutöver är det är av ondo». Detsamma säges i Jakobs brev V: 12: »men framför allt, mina bröder, svärjen icke, varken vid himmelen eller vid jorden» o. s. v. Så att själva eden är en synd. Även deras påstående, att icke du utan överheten bär ansvaret för dina handlingar, är en uppenbar osanning. Skulle ditt samvete alltså icke sitta i dig utan i korpralen, fältväbeln, löjtnanten, kompanichefen, eller i någon annan vem som hälst? Ingen kan i ditt ställe besluta, vad du kan och icke kan, vad du måste och icke måste göra. Och människan är alltid ansvarig för vad hon gör. Månne icke en sådan synd som äktenskapsbrott är mycket lättare att begå än ett mord, och kan man tänka sig, att en människa skulle komma och säga till den andra: Begå äktenskapsbrott, jag tar din synd på mig, därför att jag är din förman.

Adam syndade, såsom det berättas i bibeln, emot Gud och sade sedan, att kvinnan bjudit honom äta av äpplet, men kvinnan sade, att det var ormen, som frestat henne. Gud frikände varken Adam eller Eva utan sade till dem, att Adam skulle bli straffad,därför att han lyssnat till sin hustrus röst, och likaså skulle hustrun straffas, emedan hon lyssnat till ormen. Och han rättfärdigade dem ej utan straffade dem. Skall icke Gud säga detsamma till dig, då du dödar en människa och sedan säger, att det var kompanichefen, som befallde dig att göra det?

Bedrägeriet framgår redan därav att i själva paragrafen, som handlar om att soldaten måste utföra alla överhetens befallningar, ha tillagts orden »utom sådana, som kunna skada tsaren».

Om soldaten, innan han utför förmannens befallningar, är tvungen att avgöra, huruvida de ej kunna skada tsaren, varför skall han då ej innan han utför förmannens befallning bedöma, om ej det, som förmannen fordrar, strider emot Gud, den högste tsaren? Och det finns ingen handling, som mera strider mot Guds vilja än den att döda människor. Därför skall du ej lyda människorna, när de befalla dig att döda andra människor. Och om du lyder och dödar, så gör du det endast för din egen nyttas skull: för att du ej skall bli straffad. Dödar du alltså på överhetens befallning, så är du en likadan mördare som rövaren, vilken mördar en köpman för att plundra honom. Denne lät förleda sig av pengar; du lät locka dig av att du ej skulle bli straffad av överheten utan få

belöning. Inför Gud är människan alltid själv ansvarig för sina handlingar.

Och ingen makt kan uppfylla överhetens önskan och förvandla en levande människa till ett livlöst ting som man efter behag kastar hit och dit. Kristus lärde människorna, att de alla äro Gudsbarn, och därför kan en kristen icke giva sitt samvete i en annans våld, vilken titel denne än må bära, han må heta kung, tsar eller kejsare. Den omständigheten, att människor, som tagit sig makt över dig, fordra, att du skall begå brodermord, bevisar endast, att dessa människor äro bedragare, och att du alltså ej bör lyda dem. Det är skamligt att vara en sköka, som alltid är redo att sälja sin kropp åt den, som hennes herre pekar på, men ännu skamligare är det att vara soldat och alltid vara beredd att göra den största förbrytelsen — den nämligen, att döda var och en, som förmannen pekar på.

Om du alltså verkligen vill handla efter Guds vilja, så har du endast en sak att göra: att skaka av dig soldatens skamliga och gudlösa yrke och bereda dig på att utstå de lidanden, som man härför kommer att pålägga dig.

Den verkliga kristliga instruktionen för soldater är således icke den, vari det står, att »Gud är soldaternas general» och dylika hädelser eller att »soldaten måste lyda sin förman i allt och vara beredd att döda både främlingar och landsmän, ja t. o. m. värnlösa människor och sina egna bröder», — utan den består däri att man minnes skriftens ord, att man bör lyda Gud mer än människor och ej frukta dem som kunna dräpa kroppen men ej ha makt att dräpa själen.

Detta är den enda, sanna, icke bedrägliga instruktionen för soldaten.PRIS 50 ÖRE.
